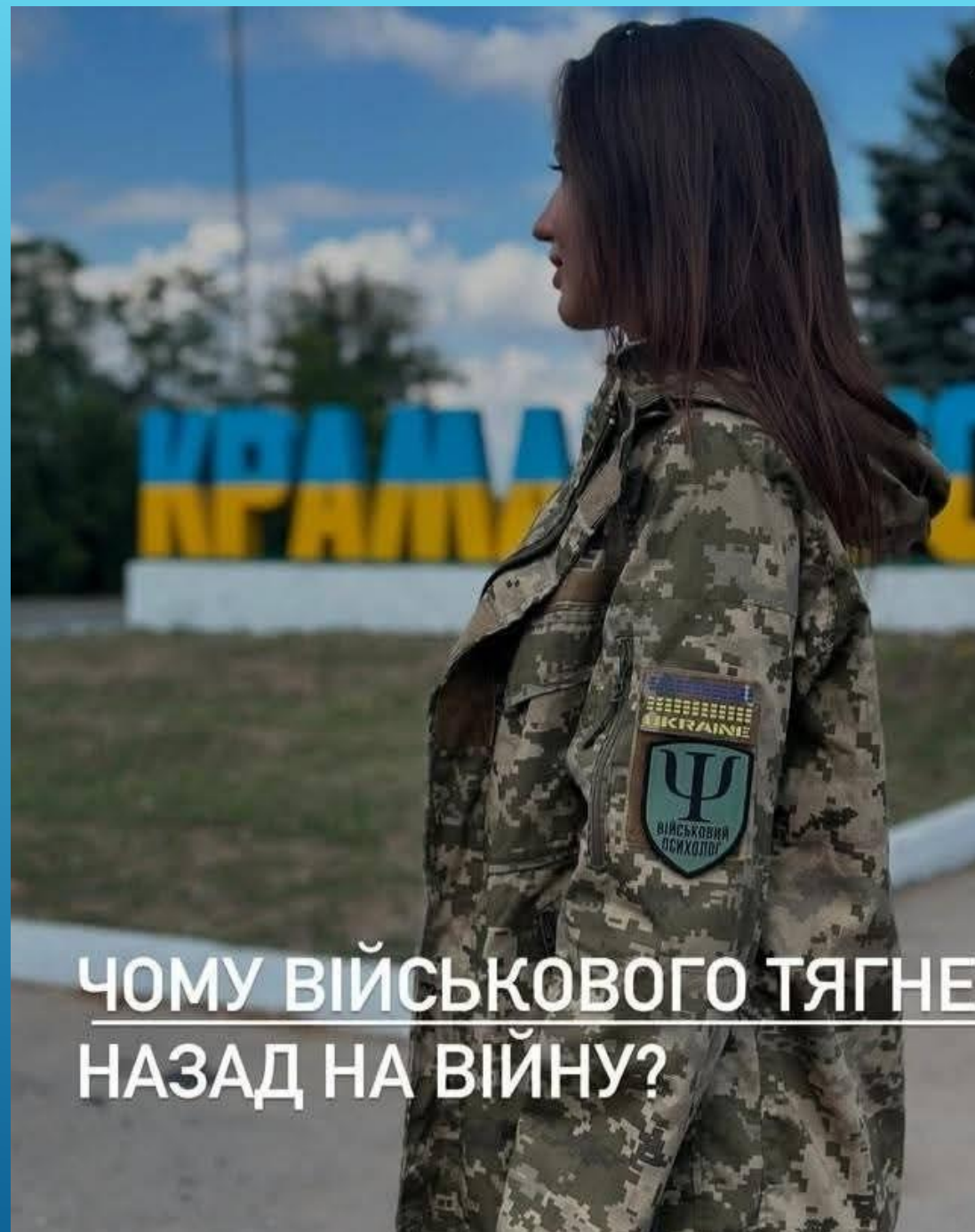

ЧОМУ ВІЙСЬКОВОГО ТЯГНЕ
НАЗАД НА ВІЙНУ?

1. ЕМОЦІЙНА БЛИЗЬКІСТЬ, ЯКУ НЕ ДАЄ НІХТО ІНШИЙ

В окопі, під обстрілами, без прикрас — виникає зв'язок, якого в цивільному житті просто не існує.

Це не про романтику. Це про спільне виживання. Про побратима, який закриє тебе собою. Про те, що ви — одне ціле.

І коли військовий повертається додому, він часто відчувається чужим. Бо його "плем'я" лишилось там.

**Не намагайся замінити це.
Просто поважай. І не ревнуй.**

2. ТАМ ВІН — ВОЇН. А ТУТ — ХТО?

Там він керував боєм, витягував людей з-під обстрілів, рятував життя. А тут — стоїть у черзі в Сільпо і думає, нащо ця кава коштує, як снаряд.

Війна сформувала найсильнішу ідентичність — **"я ВОЇН"**

І якщо цю роль не вдається інтегрувати в мирне життя, людина втрачає себе.

**Підтримай. Допоможи знайти,
де ці навички можуть бути корисними.
Без осуду. Без тиску.**

3. НА ВІЙНІ ВСЕ ЯСНО

Є наказ — тримати позицію.

Є задача — вижити.

А вдома все розмите: що робити далі?

Як жити? Який я тут?

Війна зменшує кількість вибору.

Цивілка — розмазує.

Допоможи структурувати дні.

Маленькі кроки. Маленькі перемоги.

Без претензій і “чого ти нічого не робиш”

4. АДРЕНАЛІН — ТЕЖ ЗАЛЕЖНІСТЬ

Там — свистить, вибухає, все на межі.
Твоя реакція — питання життя і смерті.

А тут — амбулаторія, приватбанк,
люди в метро. І в голові одне:
“Я тут не живу. Я тут застряг”

Цивільне життя здається сірим,
несправжнім, млявим.

Бо тіло і психіка звикли до
постійної напруги.

5. І ЩЕ:

- біль за втрачених побратимів
- бажання помститися
- байдужість суспільства
- глибока самотність, про яку не говорять

**Не тисни на нього словами “забудь війну”
— це не спрацює.**

Краще будь поруч. Навіть якщо він мовчить. Навіть якщо злиться.